

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Eiusdem ratio proximos adiuuandi. Cap. XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

solitus est, quanto superiores inferioribus, gradus & virtutum insignibus, antecellunt. Idem, in respondendo agendoque, simplicitatem ita cum cautione coniunxit, ut satis appareret, alteram alteri non modo impedimento non esse, verum etiam ornamento atque presidio. Suspensa, vel ambigua, vel obscura verba, perplexum de industria incertumque sermonem; uti barbaras artes, & subdola mendacii tegumenta, fideique ac societatis humanae perniciem, semper est detestatus: ac suo monstravit exemplo veritatis cultor eximius, quantum inter prudentiam & calliditatem interfuit.

EIVSDEM RATIO PROXIMOS AD-

IVVANDI

CAPVT XI.

MIRÆ fuit solertia in sollicitandis mortalibus, & à diaboli seruitute ad Christi Domini obsequium traducendis. ac quibus artibus dæmon ad animarum perniciem vititur, easdem ipse (quoad liceret, ac fas esset) ad hominum salutem ac beneficium transferebat. Voluntates ac naturas eorum, quibuscum ageret, festinè odorari; ambitiosis splendida, avaris vtilia, voluptuosis iucunda proponere; & suo, quod aiunt, hamo vel esca quemque piscari. Iam in congressu, maximè Principum, id obseruabat in primis, ut sermonis initia illis daret, extrema reseruaret sibi: cauebatque ne de rebus etiam diuinis ineptè vel ad satietatem ac fastidium ageret. Tristem verò & horridam sapientiam (vtrique postquam in lucem hominum prodiit) semper vitauit: cumque philosophiæ nomen ipsum intelligeret, etiam si modestè tractetur, tamen satis odiosum esse per se; nihil in habitu suo, vel in genere vitæ, rarum aut notabile conspici voluit: ac semper sese, quibus rebus honestè ac religiosè potuit, ad comunem consuetudinem accommodauit; neque commisit, ut quod ipse non faceret, id in aliis reprehendere putaretur: proflus ut, eius mores prima fronte vel eminus intuenti, vnus aliquis è populo videretur esse: verum quo propiùs illum inspiceres, quo diutius ac familiarius vterere: eo magis præstantiam virtutesque viri, tanquam odorem ex affricu, sentires: atque id ipsum est causa, cui nostris nullam in vestitu ornatuue religionis iniunxerit notam: sed quo faciliùs in hominum cætus & consuetudinem irrepererè, ac tempestiuus colloquiis vnumquemque adiunarèt, vbiicumque gentium

gentium versarentur, quam modestissimo eius gentis habitu iustificiter incedere: neque vllum dare signum animi à sensu communi vel ab humanitate abhorrentis. Idem valde vituperabat moderatores animarum eos, qui vel vna eademque via, ac ferme quam ipsi tenuissent, ceteros etiam ad studium virtutis conarentur adducere; vel, dumtaxat si quis ad pietatem esset sua sponte propensus, formandum regendumque susciperent: sed ipse nimirum vel ferros & barbaros homines non dubitabat aggredi, sic, ut à singulis quod dabatur acciperet: & quos ad consilia Christi prouehere non posset, certè ad præcepta sensim allicere nitebatur. atque ut bonus agricola non tantum rectas & fructuosas arbores, sed etiã deprauatas neque ita fertiles colit: easque vel ad miniculis erigit, vel circumcidendo castigat, vel sub aliena latentibus umbra cælum aperit, vel telluris vitio laborantibus mutat locum: sic ille, rerum difficultate nequaquam exterritus, dispiciebat in primis quod ingenium qua ratione tractandum esset; iisdemque sæpe morbis, pro varietate naturæ, non diuersas modò, sed etiam contrarias inter se medicinas adhibere consueuerat. Quòd si quem, omnia expertus, tamen è cæno peccatorum extrahere nequiuisset; non ideo contrahebat animum, vel se angori dabat, quasi oleum & operam perdidisset: sed conscientiæ & officii fructu contentus, acquiescebat in alto Prouidentiæ diuinæ consilio. De spirituum discretionem, (quam ille scientiam habuit maximam) deque moderandis affectibus, multa præcepit egregiè: quæ quoniam exstant scripta, (quem admodum initio diximus) nihil est quòd à nobis hoc loco ingerantur.

VITA EIVS QUOTIDIANA ET DOMESTICA.

CAPVT XII.

SOCIETATI Prepositus, deuera iam ætate; viuendi priuatim hanc ferme normam tenebat. Manè, ut primùm euigilasset, certum tempus dabat precationi & contemplationi bonorum cælestium: deinde, si sacrificandum illi esset, (quod munus, propter summam animi attentionem, & corporis imbecillitatem, sæpe intermittere cogebatur) sacro, sub vesperam pridie, ad Urbis consuetudinem ordinato, & accuratè præcognitorem diuinam faciebat: quæ recitanda forent, vel in priuato sacello, nemine præter administrum adstante, contra morè Hispaniensem